

Cատերն արդյուն, զիտեն, դասկերացնում են, թե ինչ է «աբսուրդի քատրոնը»: Ոմանի լսելով «աբսուրդ» անհեթեք ու ալոգիկ բան են դասկերացնում, իսկ գործող անձանց՝ առանցից դոկված, խեղացիեր, որ լողում են «Տորիխելյան դատարկության» մեջ եւ դժվար է նրանց ասածի ու արածի մեջ իմաստ փնտելը: Գեք մեզ այդուս են ներենչել երկար տասնամյակներ, երբ «աբսուրդի քատերգությունը Եվրոպայում նրա կողմնակիցների համար «Աստվածաշունչ» էր, իսկ առաջատար քատրոնների համար՝ Ժամանակակից լինելու վկայագիր: Պարզ է, ավանդական մտածողության հենքի վրա այնիւն բարդ ու առեղծվածային եղան նրանք, որ ոչ ամեն քատրոն ու բեմադրիչ եւ ոչ իսկ ամեն ժողովուրդ միու-

Տանկյունն էր հիմնականը, թեև չեր բացառվում եւ ֆարսայինը: Չորս տարում շատ բան փոխվեց՝ փոխելով նաեւ արվեստագետի դիմակետը: Այս ընթեցման մեջ ֆարսայինն է առաջնազիծ անցել: Արվեստագետը Եյութը մշակում է՝ իր «Երազները» խառնելով կտավին: Երմուտում է նոր «ընակիւներ»: Երազն արժայի եւ Մանուկ արժան: Մրանի շատ հաճախ են իրենց ներկայությամբ ««փափկացնում»» դաժան ու կուտ ժիրույթը, լույսի ողեր դառնում խավարի մեջ:

սուս բնակիրջը: Վաղորդայսի աղջա-
մուղջում տեսանելի են խաղաղ կուտ
ուտող, թեւաբախող աղավնիները,
ծախից աջ և անցնում շղարցային
բարի ոգին... Խաղաղ, հոգեւին մրնո-
ւորու չե խանուում ննաբառան եւ-

կան առումով գործողությունն ա-
վարժվեց՝ երբ ՕԵԿայացումը նոր է
սկսվել. ուրեմն... ի՞նչ եւ ի՞նչդե՞ս, որ
հանրիսանանին երածե-տափի:

Դենց այստեղ է բովանդակ Խոնսու-
կոն եւ թեմադրիչը հետեւղական թե'
հեղինակին եւ թե իրեն հարազա-
մնալու հարցում: Այստեղ մարդկային
աշխարհ ու նկարագիր է կիսվում. Եւ
տառաղանի ու դաժանություն, Եւ զգ-
ջում ու աղաւաշարանի. կողի կողի,
անքածան են յարն ու բարին, մարդն
ու զազանը, բանաստեղծականն ու
հողամերձը... Ողբերգություն, որ ֆար-
սի է վերածվում եւ ընդհակառակը:
Ամեն ինչ ենց դահում է բնական ու
անբնական, ողբերգական ու զավե-
տական, կենսական նեցուկների
խախտման խորհրդածությունների
հանօրւագներում: Օրենակ, Շենի և Լեսի-

գույն ոճաբանության հզոր մի անհատկանության, որ Սիխայիլ Չեխովն է ու համարես Օրա երիկ 14-րդը (Ասրինդքեզ): Թույնը ներզործում է, բայց հոխորժում է, որ իր փոխարեն ամբողջ մարդկությունը մեռնի եւ իր հուշածանները լինեն ամենուր, որ առրի մեկ միլիարդ տարի... Գոռում է ու մարում, խոյանում է, թեթեր տարածում ասես աշխարհ է գրկելու եւ խլյակի դես ընտրում է, լարի դես կախում թեր ու ոչը: Ներին եռությամբ, բոլոր նյարդերով ու բջիջներով այնդես է զգում կերպարը, որ երեսն (իմորուփագով) լրացնում է հեղինակին: Օրինակ, Տվյալակից մի դահի Սիրան ող Բերժերակի մի ֆրազն է. «Ինչո՞ւ աշխարհ եկավ: Ինչո՞ւ էր նա դոես»: Սենելուց հետո էլ շարժվում, զավեսաւան ու արագճի շարժմանու հետի

Այդ զարմանալի, առեղծվածային Իռնեւկոն

Կարելի էր վերնագրել նաև «Մի բեմադրության դասմություն», որովհետեւ իրու ծանր մի դասմություն դարձավ. 93-ին ծնվեց ու ընդունամենք չորս անգամ խաղացվեց. ցուցակ, խավար, դաշտանաբափություն... 97-ին նորից ծնվեց. խաղացվեց մեկ անգամ. իետո նորից «լնեց»: Մեկ տարի անց նորից են փորձում արթնացնել... Տա Ասված

նող ու իր գործին կողող ժուլիետը բայց ահա, ազդարարվում է Սարգես քազուիու մուտքը եւ մի չար հողմ է խուժում: Չորս անգամ «Ժուլիետ» գոռողը շեղի դես հատում է անդորրը եւ սկսվում է հրաման-նախատիմ-չմեղանի շարանը... Միմետիկ (կրկնության) հնարով բեմադրիչը հաղորդում է դալատի դասկերը, որդեսզի հետ ավելի ու ավելի քանձրացնի: Օրինակ, արժայի մահվան բորը՝ մեկ ամերի տարերի փլուզում է, մեկ՝ մոցարտյան հոգեզմայլ մեղեդի, բայց մահվան զաղափարը միայն երեսութաղիս է դահվում. իրականում ոյինչ չի փոխվում, ամեն մեկն իր առօնին հոգսի հետ է, գեներալը նույնիսկ իրի տակ երգ է դնողնում... Պալատն էլ դալատ չէ (Ակարիչ Կարեն Գրիգորյան), այլ խորետով, զադենանցերով զոր մի ժիրույթ: Ոչ էլ զահն է զահ, ժամանակակից դլաստիկից ու լարերից չոր մի աթոռ: Ընդամենը վեցն են: Արևան՝ «Պետությունը ես եմ», հղատակները՝ «Մեռավ քազավորը: Կեցցե՞ քազավորը»: Դրամաններն ու դահանցներն էլ անվերջ քափվում են մեն միակ աշխատավորի՝ ժուլիետի զլխին... Այս բեմադրության մեջ փոխվել է դրամատիկական կոնֆլիկտի ժանրության կենտրոնը, հուզական կատարտիկան վերածել է հայեցականի, բայց բեմադրիչը դերասանախմբի հետ կարողանում է վեր հանել խորության քանզանը եւ դրամատիկ կոնֆլիկտի թերերը դահել իր ծեռում: Լիւզած Սարգես քազուիին բժեկի հետ կարծել է արժայի կյանքը՝ կարվել նույն կերպ, ինչուս նա՝ ուրիշների, այդ բվում քազուիու հարազաների հետ թում:

Կերպարով: Մեր, դիրկ զուգագույղաների մեջ Եւկարոսն, ծերմակ Վերնաշաղիկ, ծերմակ ծեռնոցներ, ոսկեհուր թագի տակից մինչեւ գոտկատղը հասնող տեկ կեղծամ: Եվ դեմքին գոհունակ մի ինժնահիացում...
Արտասովոր մարզմած է՝ երբեմ

Տով բատեական խեղկատակի դես ուստուտելով Արևան ծափում է Եւ մյուսները հետեւում են Երան. ուստում են ոիրմով ու ծափուա. շատ «լուրջ» զործ են անում. ճանճ են ուսում... Միայն Մարգրետ քազուիին է մոայլ. Եերին հեզնանեռով հետեւում այդ ամենին, աղա Արևային հայտնում Երա մահը... Մեկ ժամ խամուինզ րոդի կյան՛ է մնացել Երան... Դասա-

Ե ամփոփում ներկայացումը.

Սարգրես բազուհուն ողբերգական դիտանկյունից ընկալելու հիմեր ունի Սարին Սարգսյանը։ Միակ սրափ, զգաս միտք է ղալառում եւ տեսնում է անտեսանելին, լիւել է, հանիրավի ծանակվում է Արևայից ու ջահել բազուհուց եւ սիդոված է խորը թաղել իր զգացմունքները։ Վեճխնդրությունից մտերմացավ բժշկի հետ, դավեց Արևային, իսկ հիմա նրա ամենատես աչից լի վրիդում բժշկի ցանկասիրությամբ լի հայացը՝ Սարին... Միայն վերջում է ղողոքում, մեղադրում մեղսակցին ու արևային ուղեկցում մինչեւ վերջին ունչը, այստեղ էլ հասնում ողբերգականության։ Ունից զլուխ ֆրանսուիի է էվելինա Շահիրյանի Սարի բազուհին, կանացի, սիրառած ու հուզաքարավ։ Չուզիլ են Արևային զուգութելու, իր խելահեղ համբույրներով նրան կյանք ներարկելու, նրա անկենդան ծեռն իր ընչով, սիրով ջերմացնելու ջաները։ Միայն վերջում, այլեւս հույս չունենալով է Սարին լուս Արևային՝ անցնելով նրան մեռնել հորդորողների կողմը։ «Այդուս է կյանքը», ասում է ֆրանսիական առածը։

Հասդիրսատօսի առջեւ կցուցադրի իր արվեստը։

Մանկական գրադարան Ծուշում

ԵՐԵՎԱՆ, 29 ԴՈՒՅՐԱՄ, ԱՐՄԵՆՊՐԵՍ. Ուղիղ մեկ ամիս հետո Ծուշի Տաղահում, հանդիսավոր ղայլամաններում կրացվի Տաղահի մանկական գրադարանը, որին կմասնակցի նրա հիմնադիրը՝ «Կանչ» (նախկին «Պիտոներ կանչ») թերթի խմբագրությունը իր հայթայթած մի խանի հազար կտոր գրականությամբ։ Նախաձեռնության հեղինակը՝ «Գարուն» ամսագրի զլիսավոր խմբագիր Լեւոն Անանյանն է, ասաց «Կանչի» զլիսավոր խմբագիր Շմայակ Պետրոսյանը։ Առաջարկը լայն արձագանի ստացավ, գտավ ԼՂՀ իշխանությունների հավանությունը։ Ինչը՝ Լ. Անանյանն արեց առաջին նվիրատվությունը՝ գրեթե իր գրադարանից եւ իր ղեկավարած «Աղոլոն» հրատարակչության տղագրածներից մեկական օրինակ։ Առա

Լուսավոր, կենսալից, հմայիչ ու անմիջական է Խախրա Շահիրյան-Ժուլիետը: Կերպար, որ ամենից շատ կրում է հեղինակի ու բեմադրիչի ասելին ու գեղարվեստական կերպարը: Չուր չէ, որ նրա հետ ունեցած աղերսութ է հայտածվում արժայի մեջ եղած լավն ու բնականը:

Քիչէկը թերեւս միակ մերժելի կերպարն է, ում հեղինակը բնութագրել է միայն բացասաբար, սակայն Հովհաննես Բաբախանյանը չի փորձում

արձագանեցին «Գարունի» բոլոր աշխատողները, ինչպես նաև՝ նախկին գարունականները: Դեռ արձագանեցին ամբողջ Երևանը, զերմեռանդներ ցըաններից, նաև՝ Լեռնային Ղարաբաղից: Գրեւ են բերում ոչ միայն անհատները՝ գրողներ, արվեստագետներ, գիտականներ, այլև՝ հրատարակությունները, բուհերի առանձին կուրսեր, դպրոցների դաստիարակություններ եւ այլ կազմակերպություններ: Բոլոր

գրեթե ժողովում են նվիրողների ին-
նազմերով, նվիրատուների անունները
հրապարակվում են մեր քերի առա-
ջին էջում եւ գրանցվում հատուկ մա-
սյաններում, որոնք դահվելու են գրա-

Ստեղծագործության գեղարվեստական լծակների երկվությունը կրում էնքուլուր (համեմատաբար ի բացառյալ բժշկի), սակայն, որևան էլ զարմանալի, ամենից շատ կրում է թիր ուժի մարմնացումը՝ ԳԵՆԵՐԱԼԾ. այդուև շանկացել բեմադրիչը, բարին տեսնել՝ անգույնակելի տեղերում։ Էղուարդ Գասպարյանը լավ է զգում կերպարը, հաղորդելով նրա մարդկային այն շեշտերը, որ միայն բարի ոգիների ժիրույթում են դրսելուվում։ Միանգամայն բարեխղճորեն են իրենց խնդիրները կատարում Սարի Սուրյանը (երազն արթայի) եւ Փուրիկ, մի՛ Վահեն (Սանուկ արթան)։

**Տուրիզմի
ուղեկցությունից
դրոց**

Տուրիզմի
ուղեկցությունների
դպրոց

ΕCHO στοιχειώδης απόγεια της ιστορίας της Ελλάδας. Το πρώτο μέρος της σειράς παρουσιάζει την πολιτική και οικονομική πορεία της χώρας από την απελευθερωτική περίοδο μέχεντος της Ελληνικής Δημοκρατίας, μέχεντος της διεθνούς πολιτικής και οικονομίας, μέχεντος της επαναστατικής και ανανεωτικής πορείας της χώρας. Το δεύτερο μέρος παρουσιάζει την πολιτική και οικονομική πορεία της χώρας από την απελευθερωτική περίοδο μέχεντος της Ελληνικής Δημοκρατίας, μέχεντος της διεθνούς πολιτικής και οικονομίας, μέχεντος της επαναστατικής και ανανεωτικής πορείας της χώρας.

